

צללים

באור היום, כאשר עסקתי במחקר על אודות העיר האיזומה, הזדחל הלילה לדפי הספרים שקראתי, וכשחיפשתי בקדחתנות הוכחות לקיומה עם רדת הערב, או אז האור היחיד בחדר אשר נבע מעשיות החול שהדלקתי, כמו עומעם מכוח הֶרְשֶׁע שעלה מבין השורות הכתובות. הנחתי אותן, את העששיות, אחת על מכתבת המחקר - גררתי אותה מקצה הספרייה, שם עמדה מיותמת, אל מרכזה, ממש למול החלונות הגדולים, כדי שאיטיב לראות את הים - ואת השנייה על כיסא שהצבתי בסמוך לה. נדמה כי זוהרם העמום, הזהוב, של הנרות נפגם ככל שהעברתי דפים בספרים ששלפתי מהמדפים. אפלת המילים לא רק שהעיבה על האור, כי אם נמהלה בנשימתי, שהייתה מרה וחסרת תקווה; תיאורי העיר שאבו אותי למקום שבו הכאב נוכח גם בעת תרדמה עמוקה, והחלומות אינם פסק זמן מבורך, שכן הם מלאים בתמונות בלהה.

את הצל הקמל ראיתי לילה אחד, ימים ספורים בלבד לאחר שהחורף הכריז על קיומו ורוחות ימים משלו בפלך, כך שקשה היה לדמיין שעד לא מזמן האדים הסתיו את גבעותיו. ישבתי אל מכתבת המחקר וניסיתי לשרטט את מפת עיר האסירים על סמך הידע הדל שקוששתי. העיר אצרה סיוט, שבספרים שקראתי נכתב בשברים־שברים; דומה שאף סופר לא הרהיב עוז להרחיב על אודותיה יותר מהנחוץ. כנראה אף סופר לא ידע הרבה על אודותיה, תיקנתי

את עצמי שעה שנואשתי ממפת העיר ועברתי לצייר פנתר: עיניים מלוכסנות, רעבות, פה טורפני, פרווה שחורה. עצרתי. אומנם בכישרון ציור לא ניחנתי כלל, ובהתאם הייתה התוצאה, אולם חרף עליכותו - מתוך הציור עלתה אפלה. היא נשבה מהדף על פניי המרוכזים והרתיעה אותי. ההד בחדר הספרייה הענק, של עטי הרץ על הדפים, והבדידות שדלקה אחריי כמו רוח חמקנית - העניקו מקום של כבוד לאמונות טפלות; חששתי שאם אסיט את מבטי מהדף, הפנתר יצא ממנו ויתגשם. קימטתי את הציור.

הרמתי את ראשי כדי להשתחרר מכבלי המילים שקראתי, ועיניי נתקלו בעצי הדובדבן. בלילה לא היה בהם מאום מהאנרגיה האביבית שהקרינו גם בחורף, למרות היותם חשופים מעלים ופרחים. הם נעו ברוח. ניסיתי לשמוע אותה, אבל היום היא הייתה דוממת, ואולי לכן מפחידה יותר; כעסה היה קר. ירח כסוף החליק מבין עננים תפוחים, והגן שנעלם עד עתה בחסות העלטה, הואר קלושות. כמעט והרכנתי את ראשי בחזרה למכתבה - נמשכתי לחקור את רוע הממלכות, אך מה שקראתי הוריד עליי אווירת נכאים שגדשה אותי עד גרון בתחושת חנק, וגרם לי לחשוש שמא הלילה לעולם לא יוחלף ביום, ובכל זאת צללתי לכל נוסח כתוב שהיה לו קשר לעיר - ואז ראיתי אותו. עץ דובדבן שהתבלט בין שאר העצים בהיעדר צילו.

טעמתי את המילים במחשבתי שניות אחדות כיוון שהיו משוננות, וגם בשל נקיפת בהלה שחלפה בי. תהיתי ממתי אפשר בכלל לדאות צל שנעדר במוחשיות כמו זו שאני נוכחת בה. אבל כך היה.

נשענתי לאחור בכיסאי והבטתי החוצה מבעד החלונות. זריפי גשם החלו לרדת, מנקדים את הזוגיות והופכים בחלוף הדקות לברד. עץ הדובדבן שתשומת ליבי נמשכה אליו, ושבעת הגיעי לכפר, בסתיו, פרחיו הוורודים ופירותיו משובבי הלב ליטפו את החלון, התנועעו כעת וצלף בו ברעש. ולפתע, באחת, במה שהיה נראה כתענוע - האפיל. נעצתי בעץ מבט ממוקד. צל נרקם לו - פס ארוך כהה שהוטל לידו על האדמה. מוטרדת, כשעיניי אינן משות ממנו, הדלקתי באיטיות עשית חול נוספת שתאיר את אפלת החדר, והתרוממתי ממקומי. כשעשיתי צעד לעבר החלון, הצל נמוג. מצמצתי, מנסה לא להחמיץ אף תזוזה בעץ, ורק בתום דקות ארוכות של בחינה מדוקדקת אותו חזרתי לשבת.

מזג האוויר השתנה מקצה לקצה כמו זקנה שכחנית בעלת מצבי רוח בלתי צפויים, ועוד לפני שהספקתי להפוך במה שראיתי, או שקרוב לוודאי - כך

הגיוני יותר - דמיינתי, השמיים הנמיכו עצמם, ערפילי הצוקים שקעו לאדמה, נשמעים ביתר עוז לכוח הכבידה, ופיצוץ של רעם משבר הרים הרעיד את הפלך. גזע העץ חרק ארוכות ביבבה מתנגדת, וכשהרוח פגעה בו, הוא נפל בגניחה - מת.

קמתי אל החלון. כמה דפים התעופפו ממחירות קימתי, והעשיות שעל המכתבה כבתה. עיניי קפצו לעץ שליד עץ הדובדבן המת. צילו תחתיו היה ברור לאור הירח והברקים המסמאים, כפי שצל מעולם לא היה ברור עד לרגע זה לעיניי. כיביתי בנשיפה את העשיות שנותרו לפלטה, ועם רטט קל בעורפי, תוך שאני תולה את המקרה המוזר שהייתי עדה לו זה עתה בתשישותי ובבידודותי, הפכתי את פניי לחדר הספרייה ועליתי לישון.

עננים אפורים צרו על הכפר כאשר יצאתי מבין קירותיה המגוננים של אחוזת רזי הדובדבן בשעת בוקר מוקדמת, ובלעו את ראשי הגבעות. לאחר שבוע בו נשטף פלך הצפון בגשמים ללא הפסקה, חשתי כי עוד יום אחד בבית יעולל לבריאותי הנפשית נזק בלתי הפיך. נזקתי להרגיש שוב את האוויר על עורי, את ריח העצים הרטובים באפי, ולראות את הים לא מבעד לזגוגית חלון מכוסה בערפל. גם המילים הכתובות, שתקווה ותכלית לא מצאתי בינותן, החלו לסגור עליי, ובהפוגה הראשונה של הגשם, נטשתי אותן על מכתבתי, התעטפתי במעילי שזה זמן מה לא עשיתי בו שימוש, ויצאתי החוצה.

אחרי צעידה מסורבלת בת־דקות על אדמה רטובה, שמשכה אותי מטה במקומות בהם שכבת הכפור שעליה נסדקה, כמעט התחרטתי שיצאתי. האוויר הקפוא שעמד בלי תזוזה השליט דומיית חורף מדכאת בכול.

הקפתי את האחוזה בדרכי אל מעיין המים הכחול. כשהגעתי לשם, ביצתי פנייה וניצבתי בתחתית ביתי, כשגבוה מעליי חלון הצריח. עמדתי דקות ארוכות, מחפשת סימני חיים בדמות ציפורי חורף, או הבזקים מהירים של חיות שיצאו לתור אחר אוכל לפני שפלך הצפון ייעשה שוב לעיסה רטובה ומטושטשת. אבל הכול שקט, מעין דממה כזו שבכוחה לשכנע אותך שאת היחידה בכל הממלכות, האחרונה עלי אדמות.

עמדתי לסוב על עקבותיי. הקור נעשה חודר מכדי שאוכל לעמוד בו, ושתיקת היער והחורשות שסביבי לא מצאה חן בעיניי. אהבתי אותם מלאי חיות, זוהרים מתחת לקרני שמש, זעים לקצב רוח קלה. כבר התחלתי לפסוע בכיוון שממנו באתי, כשדבר מה רטט בשולי שדה ראייתי.

היה זה משהו שחור קטן שזע בקושי למרגלות קיר רזי הדובדבן, בדיוק היכן שאיתרתי את רבקה רוניאל ועימתי אותה עם זהותה האמיתית. עצרתי. אפרוריות החורף חלשה על הכול, וצבעו השחור של הדבר המפרפר קלות, בלט בתוכה. זאת אפוא הסיבה לרטט קל שעבר בי כאשר התקרבתי אליו, נאבקות בקול פנימי שהורה לי להסתלק מהמקום; הייתי בטוחה כי לפני רגעים אחדים הוא לא היה שם. בעודי מתכופפת מעל הדבר השחור, שהתברר עד מהרה כבעל כנף, חככתי בדעתי מה אני רואה, כיוון שהמראה היה משלה: בהסתכלות ראשונית הוא נראה כהכלאה של דָּאָה שחורת כתף ועורב, אך מקרוב יותר זו ללא ספק הייתה יונה. שחורה משחור, ללא נוצה בהירה אחת, והיא הייתה נעדרת משהו: צל.

השתופפתי לצד היונה כדי להיטיב לראותה. אף שהיום היה אפלולי, וניתן היה לטעות ולחשוב כי מדובר בשעת ערב מוקדמת, בכל זאת בקע מהשמיים אור פניני חלוש מאוד האופייני לחורף, והוא ייצר צל קלוש לצמחייה הרטובה שהתפרעה מכל עבריי: ענפי שיחים שורטטו על האדמה, עצים הטילו את צילם זה לתוך זה, והסלעים ציירו כתמים רחבים תחתם. אבל ליונה לא היה צל.

במהלך השבוע שחלף מאז התקרית עם עץ הדובדבן שקרס מולי, שכנעתי את עצמי שהשילוב של החשכה ועייפותי, הוא שגרם לי לדמיין דברים בלתי אפשריים. אלא שהמראה הזה שהייתי עדה לו הפריך מכול וכול את אותה אמתלה, והותיר אותי מבולבלת.

מצמצתי מתוך רצון נואש לחזור ולהיות בלתי מודעת לקיומם של צללים או להיעדרם, אך היכולת החדשה והמטרידה מאוד שהתוודעתי לקיומה לא משה ממני, דבקה בי כמו צל.

היונה זזה במצוקה, כנפיה פרושות לצדדים. משהו מנע ממנה לעוף. נרכנתי מעליה בזחירות כדי לא להבהילה, אולם היא לא רק שלא נבהלה, אלא במין תבונה של עוף פצוע היודע שהוא נזקק לעזרת בני אדם, הרימה לעומתי את ראשה השחור והמתה.

"בסדר", מלמלתי אליה והבטתי מעלה. עננים כהים דהרו מעל הגבעות, מנמיכים גובה עוד ועוד, וגשם החל לטפטף. "אז גם את תמימת דעים איתי שכדאי לזוז, מה? סופת צוהריים עתידה להתחולל, ואם אני אומרת את זה, ואני לא מחוננת, אז תארי לך..."

עצמתי את עיני וקראתי לו, ובעוד שמו על שפתיי, הוא כבר נצץ על רקע

הגבעות, מתקדם לעברי בדהירה. מנשא הזהב שלו נפער לעומתי, ואני אספתי בעדינות את היונה שהתכרבלה בין ידיי בהיענות, וטיפסתי איתה לתוכו. "הביתה, ניצוץ", אמרתי. הוא הרכין מעט את ראשו כמאשר, בטרם פרץ קדימה בחינניות, נושא אותנו לרזי הדובדבן.

לאחר שהטרקלין התחמם דיו מהאש שהבערתי באח, והיונה נחה בבטחה על מחבת ישנה שלא בשימוש, אותה מצאתי בעומק אחד הארונות שבפינת המטבח, נפניתי לאתר את הסיבה שבשלה נפצעה. מצאתי אותה על הכנף השמאלית: גוש דם שהעלה לאפי ריח מתכתי קל. רכנתי מעל היונה, מנסה להגיר בכוח רצוני דמעות, אולם הן מיאנו להופיע. בפניי היבשים מהן, הבטתי בפצעה בחוסר אונים הולך וגובר ככל שנקפו הדקות וסבלה גבר, וחשתי חסרת תועלת. היונה החלה להמות בקול מעורר רחמים. שלחתי את ידיי כדי לשנות את תנוחתה לפני שאחבוש, באין לי דמעות, את פצעה, אך אז היא תקפה אותי בכפיות טובה מפתיעה, בהתחשב ברצון בו אפשרה לי לשאתה קודם לכן מהמקום בו מצאתי אותה. היא תפסה את אצבעי במקורה והידקה אותו עליה. עיניה, שחורות אף יותר מגופה, ננעצו בי. נרעדתי קלות. חשבתי שאני מזהה בהן רוע, אבל נהיר היה לי שזה רק מפני הכאב שהסבה לי, שכלל שידעך - ההיגיון שלי יתחזק. צעקתי. היונה הרפתה מאצבעי ושבה לשמוט את ראשה. נאבקתי בכאב מנשיכתה, ובו בזמן שוב הפעלתי את כוח רצוני על מנת למצוא בי דמעות. יכולתי לחשוב על העבר, ואז הן היו ממלאות את עיניי. אך מניסיוני, כשאני מתירה לו להציף אותי, אני אסירה שלו עוד שעות אחר כך. לא היה זה מתג שמדליקים ומכבים, ואני העדפתי לא לעורר רגשות קשים מהשינה שכפיתי עליהם, ובמקום זאת התרכזתי בכאב שבאצבעי, ותיעלתי אותו אל עיניי המצפות. לא עברו דקות, וכבר דמעתי על היונה. משתאה - כוח ההרגל טרם תפס אותי בעניין הזה - הבטתי בפצעה כשבעבע וגעש לתוך נקודה זעירה, ואז נעלם כליל.

מְשִׁנְרֵפָא, פרשה היונה כנפיים וביצעה מעוף נרגש ברחבי הטרקלין. חשבתי שהיא מחפשת פתח יציאה וניגשתי לחלונות הֶהָהוֹנִיִּים, אך זרם האוויר הקר, כשפתחתי אחד מהם, לא משך אותה, ותמחה - עקבתי אחריה מתרחקת מהחלון וחוזרת להצטנף במרכז המחבת.

"יש לך חושים טובים. הסופה לא תהיה נעימה", אמרתי בעודי סוגרת את החלון ברעד למשב רוח אדיר שצמרר את עורי. שמחתי על שיש לי תירוצ

לדבר בקול - שוב. בזמן האחרון התחלתי להשמיע את מחשבותי כדי לבדוק שקולי לא נשחק, אלא שבדרך כלל לאחר משפטים ספורים הייתי משתתקת ומתיישבת להעריך את נזקי הבדידות. בתומה של אותה הערכה הייתי מבטיחה לעצמי, לא בקול, שמעתה ואילך אשמור את מחשבותי בתוך ראשי, כך יקטן הסיכוי שדעתי תיטרף עליי. התנגדתי בכל תוקף להוות סיפור אגדה עתידי, על אודות הנערה מביאת הגאולה שהתגוררה ברוי הדובדבן המבודדת שעל צלע הגבעה, וברבות הזמן החלה לדבר לעצמה ולטוות סביבה קורים של שיגעון; הייתי משוכנעת שזו תהיה אגדה שיהיה קל למכור.

הלכתי למטבח וחזרתי עם פירורי לחם ומים, אבל היונה כבר ישנה בשלווה, גופה השחור עולה ויורד לקצב נשימותיה, ואור להבות האש באח מרקד עליו. משלא מצאתי עוד משהו הגיוני ומועיל לומר, עליתי בקול אנחה לקומה השנייה, אל חדרי.

שיטוטי הבוקר החלו לתת בי את אותותיהם, וחשתי עייפות. נזכרתי באבא שהיה צוחק ואומר למיגל, כאשר הייתה נתקפת בעצלנות, שחוסר מעש הוא מתיש. מבעד לדלתות מרפסת הים בדקתי מה קורה בחוץ: הרוח ייבבה, ואד עבה שנמתח על פני הפלך שיווה לו מראה שומם ואינסופי.

התכרבלתי בשמיכה העבה והדלקתי עששית חול אחת כנגד הצללים שהסתננו לחדר. כשעצמתי עיניים, מתנודדת על סיפה של ממלכת השינה, הנחתי לעצמי לדמיין את נופי השרשרת האהובים עליי - הם כבר לא היו חדים וברורים בזיכרוני כבעבר, אך עדיין שרירים וקיימים מספיק כדי להוות נוחם - וכך נרדמתי.

התעוררתי לתוך אפלה כהה יותר מזו שלתוכה עצמתי עיניים. התבוננות בשעון גילתה לי שזו שעת צוהריים מוקדמת. בחוץ סופה צווחה: הגבעות עורפלו ממסכי גשם בלתי נלאים שצנחו עליהן ממרומים, והים געש. רועדת מקור ירדתי לקומה הראשונה. בטרקלין היונה עדיין ישנה, והלהבות הבודדות שעוד התעקלו וזעו באח היו בשלבי דעיכה. תחבתי בולי עץ חדשים פנימה והזנתי בהם את האש.

מאחורי הדלת, מתחת לגמלון הכניסה, המתין לי בקבוק חלב שבנס הרוח עדיין לא הכניעה והפילה אותו על צידו. דליתי מכיסי כמה שיקים - תמיד דאגתי להוסיף על שכרו של החלבן, ליהור אפילג, שעד כה השאיר חלב בדייקנות, פעמיים בשבוע בכל מזג אוויר - ומיהרתי למטבח, להכניסו אל

ארגז הקירור. למראה הארוחה החורפית שחיכתה לי בארגז - מרק פטריות סגולות ותבשיל עוף - שהייתה זקוקה רק לחימום הגון, נמלכתי בדעתי והנחתי את בקבוק החלב על אחד ממשטחי השיש. לא חשתי רעב. הרגשתי כבויה, חסרת תיאבון, נתונה במעגל הרסני של קריאה ושקיעה, ואף שידעתי שעליי לאכול, פניתי כמתוך הרגל אל כד הקפה.

בתום טקס הכנה קצר של קפה זִילְהָאָרִי מעלה אדים, צעדתי לספרייה. חלפתי על פני היונה שלא הראתה סימנים לקימה קרובה, ונכנסתי לחדר עמוס הספרים. הסטתי את הווילונות הצידה, מה ששיפר במעט את התאורה העגומה בחדר, אשר לתוכו ירקה הסופה הזועמת ברקים משוננים והם האירו מדי שניות את החלל הכהה.

המכתבה שלי הייתה עמוסה בדפים מבולגנים, מחברות שקניתי במרכז הקניות של הכפר ונחו באי-סדר זו על גבי זו, נוצות מחודדות, וכמה קסוות דיו, בהן השתמשתי למילוי חוזר של העט שקיבלתי במתנה מגילאה, ושהאופן בו שָׁעַט חלקות על הדף הצדיק בוודאי את עלותו, אשר כפי שחשדתי הייתה גבוהה כיאה לגילאה למבר - מה שגרם לי לזנוח את הנוצות.

הספרייה התבררה כגדולה משאמדתי אותה לראשונה, בעת בואי, ודומה כי על כל ספר שהוצאתי מהמדף, נוספו שניים חדשים שנסתרו מעיני קודם. פרט לפרט אספתי אותם, רמזים לקיומה של העיר הנוראה. בזאת תליתי את הסיבה לתאבוני שצנח פלאים: כל גילוי חדש הטעין את דמי באדרנלין כזה, שהוא השכיח ממני את הרעב לכמה שעות טובות, וכך אירע שהייתי צריכה לחדש תכופות את מלאי הקפה הַזִילְהָאָרִי שנתן לי דחיפות ערנות, וכן את נרות השעווה ואת הדיו. בלעדיהם הייתי אבודה, ועימם חלף הזמן ביעף בחדר הספרייה האפלולי, משמר אותי בתוך מאורה שקיימה בתוכה את ההווה בלבד, והרחיקה את העבר והעתיד לכדי שני זמנים מעומעמים, חסרי אחיזה במציאות. אלא שבימים האחרונים דשדשתי במקום, או גרוע מכך - רצתי על אותה נקודה ממש כמו שקורה בחלומות. הידיעות שאספתי היו עלובות: הספרים ששפעו ידע כמעט על כל נושא שיכולתי להעלות בדעתי, קימצו בו בכל מה שהיה קשור לעיר שכל משפחתי נכלאה בה. יותר ויותר הרגשתי שאני מגרדת בכוח מידע שאין בו ממש, ושרצוני העז להגיע לפריצת דרך משמעותית גורם לי להעניק לו חשיבות, בעוד שלאמיתו של דבר הוא ריק מתוכן.

הנחתי את ספל הקפה על המכתבה, והזזתי בסבלנות את ערמת הדפים הצידה, מפנה מקום לדף חדש. אחר כך, במחשבה לשנות מהסדר עליו הקפדתי

- עברתי על הספרייה מתחילתה, ספר-ספר - פניתי לצד המזרחי, אל מדפי ספרים שעדיין לא חקרתי, אשר התפקעו עד שחלקם נטו קצת באלכסון, ועצמתי עיניים. שיכלתי והנפתי את ידי בתנועות מפותלות, כמו שראיתי פעם קוסם דרכים עושה ביריד הסחורות, ומפתה, צפונים בעיקר, להכניס עוד זואר לשקיק המהווה שלו, ועצרתי כשידי מושטת קדימה. פקחתי עיניים. אצבעי עצרה על ספר רגיל למראה. לא הייתי מעיפה בו מבט נוסף אילו הוא היה צריך לעמוד בקריטריון של 'מעניין'. על כריכתו היה השם הנדוש 'אגדות' - כמו עוד מאות ספרים בממלכות שמחבריהם עייפו ככול הנראה בתום הכתיבה, ולכן לא טרחו לחשוב על שם מעורר סקרנות לספרם - ואני, שכבר רווייתי מאגדות, שהגעתי ממקום שייצר אותן באלפיהן, עמדתי להמשיך הלאה. אולם אז התקומם בי חוש הצדק. הוא טען שאם החלטתי ללכת היום בדרכו של קוסם הדרכים, אזי אני צריכה לעשות זאת בנאמנות עד הסוף.

באנחה קלה על שזמני עומד להיות מבוזבז באופן משווע, נטלתי את הספר וחזרתי אל המכתבה. מקור האור היחיד בספרייה בקע משתי עששיות החול הקבועות שהדלקתי כל אימת שנכנסתי אליה, ומאור האש באח, שלחששה ושלחה צללים סוערים על הרצפה ועל קצה המכתבה. פתחתי את הספר בעמוד הראשון ונאנחתי שוב. בשבועות שחלפו עליי בחיפושים נמרצים אחר מידע הנוגע לעיר האסירים, נוכחתי לראות כי ספרים רבים בספריית רזי הדובדבן כתובים בשפות: מְהֵרִית; שפות עמים שביניהן לא הבדלתי; וכן מה ששיערתי לפי הזכור לי מצורת האותיות בספר 'מלכות של שמש, ירח ועשן כוכבים', שהיא שפת הממלכות העתיקה. גם הספר הזה נכתב בחלקו בשפת הממלכות העתיקה, ומשום כך איבדתי בו עניין כבר בעלעול ראשון ועמדתי לסגור אותו, אבל כמה דפים בסוף הספר שנכתבו במְהֵרִית משכו את תשומת ליבי.

אחד מפתגמי השרשרת הידועים, אותו ממלמלת כל אישה לאחר קנייה מוצלחת ביריד הסחורות, אומר שהמציאות המוצלחות ביותר נרכשות בהיסח הדעת, כשאנינו מתאמצים לתור אחריהן. אני יודעת אם האגדה שעליה התביינו עיניי הייתה הכרחית יותר מעוד פיסת מידע שיכולתי לדוג אודות עיר האסירים, אבל היא ודאי הייתה מעניינת פי כמה מאלו שקראתי בשבועות האחרונים, ומבלי ששמתי לב צללתי לתוכה: ראשי רכון מטה, ונר השעווה מתוך העששית שלידי מפיץ את ריחו הסמיך.

את המנגינה שהכול כמהים לה, המכונה מנגינת הגעגועים ושופרה של הגאולה,

איש מעולם לא שמע זולת הזקן הראשון קדם - כך בכל אופן אומרת השמועה. היא מקננת באדמה, נסתרת, ובה בעת מרחפת בין העננים. עצובה כמו שהיא גם אוצרת תקווה, ועוצרת נשימה בשל יופי צליליה הרכים. כל זאת עד שזדקק לה הנואש ודווה הנפש. או אז היא תעלה מעל פני האדמה ששמרה אותה בקרבה, תתגלה מבין ערפילי השמיים שכיסו עליה, תזרח ממזרח, תדהר ממערב על גבי רוחות הימים, ותשמיע את קולה הענוג בתוך הלב השבור הנזקק לה. היא תתווה לו את הדרך, לאובד, ותבשר על אחרית ימי הממלכות. היא תתקן את מי שליבו נשבר ללא תקנה, ותשבור כדי להביא לכדי שלמות את הנואש והמר.

הוצאתי לאט את האוויר ששמרתי מבלי משים. המילים היו יפהפיות והעבירו בי רטט ייחול לימים שבהם תישמע אותה מנגינה, לשינוי שתביא. אחד החלונות שלא סגרתי היטב נפתח מעט, ומבעד לחרך בו הרוח שרה בקול מעוות. הידקתי אותו למסגרתו, וכיביתי עששית אחת. מאז פרוץ המלחמה נעשו הנרות והדיו יקרים ונדירים; בכל פעם שביקרתי במרכז הקניות הם התמעטו, וחלה עליהם הגבלת קנייה.

יצאתי מהספרייה והתיישבתי בטרקלין, סמוך ליונה שישנה, נושמת קצובות ואפופה בהילת החמימות ששילחה האת. אבל לפתע, בעודי מביטה בה, חדל גופה לעלות ולרדת. הצמדתי את אצבעי ברפרוף אל מתחת לראשה. היא הייתה חמה, אולם כבר הלכה והתקררה - ואז איננה. מתה. הרחקתי ממנה את ידי, ומייד, בקימוט מצח, קירבתי אותה חזרה למראה משהו שהציץ מגופה המכונס: שקיק מלוכלך שבתוכו דף מגולגל היה קשור לרגלה. ליבי הלם במהירות בעת שמשכתי אותו.

פיאגורו, זו הייתה המחשבה היחידה שהרעימה בראשי. הדף רעד בין אצבעותי, ונדרשו לי שניות ארוכות לפתוח אותו. כשהוא היה פרוש לפניי סוף סוף, בהיתי במילים. רק בפעם השלישית הצלחתי לקרוא אותן בבהירות.

לינאר היקרה,

על אף הסכנה הרבה שבדבר, לא יכולתי לעצור את עצמי מלשלוח לך את דרישת השלום הזו. חודשים עברו מאז שנפרדנו, ועם המלחמה הקשה ומצבם הגרוע של בני אברהם ככל רחבי הממלכות, בער כי הרצון לדעת שאת בסדר. אני והילדים מוגנים ובטוחים, בחמלתו כי רבה.

אנא, החזירי לנו תשובה עם היונה. ספרי כל מה שתוכלי - אנחנו דואגים לך מאוד.

באהבה ובחברות,

שולין, אוריאנה ונתיאל.

המומה שבתי וקראתי את הכתוב, ולמרות שהאכזבה מכך שהמכתב אינו מפיאגרו היכתה בי, נמלאתי בהקלה. שולין והילדים בטוחים היכן שהוא. הם היו כה רבות במחשבותיי: תהיתי מה עלה בגורלם, ואם מסעם אכן הוביל אותם אל היעד שכיוונה שולין. ולמרבה הרווחה משתמע שעלה בידה לעשות את הבלתי ייאמן: לבנות חיים חדשים לה ולילדים של המלמדת נילאור במקום שבו אף איש ביצה לא יוכל למצאם, ככול הנראה במצודה שבעיר בונהטיק, אשר בארץ הקרחונים הראשונים שבממלכת הארצות שמעבר. הסקתי שכך, משום שרק ממצודת בוטהיק, אותה מנהלים לוחמי אופל, היא הייתה יכולה לדעת שיש לי אפשרות של קבלת דואר באמצעות יונה.

לא פלא שהיונה מתה. היא עשתה דרך בלתי אפשרית, חצתה ממלכות בסערות ובגשם. הסתכלתי עליה בצער: עכשיו שולין לא תקבל את תשובתי לעולם. קיוויתי שהיא תהיה חכמה דיה להבין שהדממה מכיווני הינה תוצאה של מזג אוויר, אשר הוציא מכלל פעולה את דרך התקשורת היחידה שיכלה להיות בינינו: יוני הדואר. בכפר, תנועת היונים הייתה בימים אלה דלילה מאוד, ואלו שהגיעו לנקודות הדואר מהחזית לא היו מיועדות לשליחה לדרך כה ארוכה, מרחק של ממלכות.

חמימות הציפה אותי. אות החיים משולין הפיח בי רוח חדשה. קראתי את מכתבה עוד מספר פעמים, ורק כששאבתי די כוח מהמילים, הן הסירו שכבה מאפלט הלב שהשתקעה בתוכי בתקופה האחרונה, הנחתי לו.

קברתי את היונה באחת החורשות שסבבו את האחווה, בין כמה שיחים רטובים, ועשיתי את דרכי חזרה לבית כשהצללים התארכו על פני הגבעות, והשמש רשפה את דרכה מטה, אל הים. לאחר ימים ארוכים שהייתי מסוגרת ברוי הדובדבן האפלולית, למעט הגיחה הקצרה החוצה עם בוקר - עצרתי ונצרתי בזיכרוני את יפי הפלך הרטוב. השמש רחצה באור ערפילי את החורשות והיערות, ואורה התלכסן והתמהמה על החוף, כמו מבקש להאיר את ליבי לעוד מספר דקות. שחף לבן, צח כשלג, הפריע את דממת בהייתי כשעף ממש

סמוך לראשי. עקבתי אחריו בעיניי. השמש הפילה עליו מניפת אור, ובעודו מעופף ראיתי היטב את צילו, קצר וברור, לפני שהמשיך למקום הקינון שלו, באחד מצוקי הים.

מכושפת מהעולם החדש שנחשפתי אליו, הסתובבתי על עומדי, ובמחי־מבט הפלך כפי שהכרתיו לא היה עוד, כי אם קיבל ממד חדש לחלוטין: השיחים הלוהבים באור שקיעה, העצים הכורעים תחת משא הכפור, הפרחים הרמוסים מהגשם, הגבעות, מתארה הנישא של רזי הדובדבן, צלע הגבעה - לכל אלה נוספו כעת צללים: תמירים, קצרים, דקים, רחבים, קוצניים, רכים. הרמתי את מבטי אל אופק השמיים הנמוך, שסיפר בדמדומי את סיפור הערב היורד, וליבי פרפר. נהיר היה לי כמו החושך הקרוב כפסע אל הארץ, כי היכולת החדשה הזו שמצאה אותי אינה מבשרת טובות. זו הייתה יותר תחושה חזקה מאשר ידיעה, אבל כבר למדתי להישמע ברוב קשב אל איתותי סכנה שבאו לפתחי.

כהרף עין נגזו הרוגע שהשרה עליי הפלך המתנמנם. החשתי את צעדיי, רדופה על ידי כל הדברים הלא ידועים בחיי שכרסמו בשלוותי - כדוגמת עתידי - ושעכשיו הודגשו בשל יכולתי המשונה להבחין בצללים ובהיעדרם. הערב רד בבת אחת, ואפלה התפרשה על הכול. רגע לפני שנכנסתי הביתה, כבחיזיון - ברקים מסמאי עיניים פערו בקיעים ברקיע, כך שנדמה כארץ בפני עצמה. איני יודעת אם היה זה פרי דמיוני או שמא אמת, אבל לברקים היו צללים, והם נותרו כחבורות בשמיים גם לאחר שהתפוגגו, מוסיפים כהות לעלטה המתהווה. העפתי עוד מבט לאחור והדפתי את הדלת בדחיפות, חפצה לברוח מהחשכה על כל המשתמע ממנה, כדי לעטוף את עצמי בחמימות שהבטיחה רזי הדובדבן.